

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

בפני כבוד השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

±
הכרעת דין

בפתח הדברים, אני מודיע כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק, וזאת מהטעמים שיפורטו להלן.

כתב האישום ותשובת הנאשם

בלילה שבין 12.10.11-13.10.11 הגיעה נטלי בוצרי (להלן: "המתלוננת"), שוטרת תנועה אשר לא הייתה בתפקיד אותה העת, לבילוי עם חברים במועדון ה"אייזן" בירושלים.

הנאשם אף הוא הגיע למקום בנסיבות דומות, וזיהה את המתלוננת כמי שרשמה לו דו"ח תנועה בעבר במסגרת תפקידה. הנאשם החל להקניט את המתלוננת, לקללה, לציין כי הוא יודע את שמה ואף את כתובת מגוריה, וכן ציין בפניה כי: "אני שם עלייך ועל המשטרה זין ואני עוד אראה לך מה זה".

ימים ספורים לאחר מכן, פגש הנאשם שוב במתלוננת באותו המועדון, ניגש אליה ואמר "אני עוד אזיין אותך". המתלוננת ביקשה מהנאשם להתרחק ממנה, אך הוא, בתגובה, שפך לעברה את תכולתה של כוס הבירה שהייתה בידו ואף איים כי ירצח אותה.

בשל כל אלו, הואשם הנאשם בעבירות של תקיפת שוטר ואיומים, וזאת על פי סעיפים 273 ו-192 לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

כבר עתה יצויין, כי בסיכומיה בעל פה ביום 23.1.17 מיקדה ב"כ המאשימה את העבירות הפליליות המיוחסות לנאשם באירוע השני בלבד, בעוד שהאירוע הראשון נועד ליתן רקע בלבד למתואר לאירוע השני.

הנאשם, בתשובתו לאישום טען כי המתלוננת מעולם לא רשמה לו דו"ח תנועה כזה או אחר, אך הוא מודה כי אכן ניגש אליה ושאל אם היא רשמה בעבר לחברו דו"ח תנועה. בתגובה, שפכה עליו המתלוננת כוס בירה ואף דחפה אותו.

הא ותו לא.

ראיות המאשימה

הודעתו של הנאשם מחקירתו במשטרה מיום 15.10.2011 הוגשה לעיוני וסומנה ת/1.

בפתח הודעה זו מציין החוקר סמ"ר פאדי מדאח כי נודף "ריח חזק של אלכוהול מהחשוד" (ש' 1).

הנאשם עצמו טוען כי הוא זה אשר הותקף במפגש הראשון במועדון ה"אייזן" לאחר שניגש אל המתלוננת ואמר לה "סתם נתת לחבר שלי שלילה".

בתגובה, כך לדבריו, ענתה המתלוננת כי היא תנקום בו בעתיד אך הצדדים הופרדו על ידי שוטר אחר בשם איתמר שהיה במקום (שורות 7-14).

יומיים לאחר מכן, הגיע הנאשם שוב למועדון ה"אייזן" ושם פגש במתלוננת אשר לעגה לבגדיו ולצורה בה היה לבוש. הנאשם ביקש מהמתלוננת שלא ללעוג לו ולאנשים אחרים, אך היא בתגובה שפכה עליו כוס עם משקה, והוא באופן אינסטינקטיבי ומתוך רצון להגן על עצמו הרים את ידו האוחזת בכוס משקה משלו, ויתכן כי חלק ממשקה זה נשפך עליה.

לדבריו, שוטר שהיה במקום נהג בו באלימות אך הוא מציין כי "ממש לא היה כוונה להגיע לריב או ויכוח בסופו של דבר הגיעו בשביל ליהנות..." (שורות 14-29). הנאשם מכחיש בהודעה זו כי איים על המתלוננת או כי נהג בה באלימות בכל דרך שהיא (שורות 33-43).

ת/2 – הודעתו של חברו של הנאשם מר דוד כהני לפני חוקרי מח"ש מיום 26.12.11.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

עד זה מציין כי שמע, באירוע הראשון שהנאשם אמר לאחת השוטרות אשר הייתה במקום שהיא רשמה לו בעבר דו"ח. בהמשך חקירתו מציין העד כי שמע דברים אלו מפי הנאשם בעצמו (שורות 2-6). אירוע זה הסתיים בלחיצת יד אשר התרחשה ביוזמת השוטר איתמר שהיה במקום.

יומיים לאחר מכן, כך מציין העד בעדותו, החלו חילופי דברים בין השוטרות שהיו במועדון "אייזן" לבין הנאשם, ואז קרב אליהם הנאשם ו"ענה להם בחזרה ופה קפצו עליו כמה אנשים" (שורות 11-19).

עד זה אף מוסיף ומדגיש כי הנאשם החזיק כוס שתיה בידיו כשנוצר הקשר בינו לבין השוטרות אך לא שפך את תוכן הכוס לעברן ואף לא ראה את מי מהשוטרות משליכות לעברו את הכוס (שורות 20-30). עד זה מתאר זירת אירוע המונית לפיה תמישה אנשים, לפחות, התנפלו על הנאשם וניסו לפגוע בו (שורות 62-64).

עד זה מוסיף ומסכם כי "ההתנהגות של שני הצדדים לא מקובלת ולא צריכה לקרות על אחת כמה וכמה כשמדובר בשוטרים שלא אמורים להתנהג ככה..." (שורות 80-83).

עדי המאשימה

המתלוננת, גב' נטלי בצרי, העידה בפניי וסיפרה כי אותו הערב יצאה לבלות במועדון ה"אייזן" עם שלוש מחברותיה, ואשר שמותיהן מעיין, מורן ותמר.

בהמשך, ניגש אליה הנאשם, שאל אם היא שוטרת וכן אמר לה את שמה ואת כתובת מגוריה ואף ציין כי במסגרת עבודתה היא "תפסה אותו פעם שיכור". לאחר מכן, איים הנאשם על המתלוננת עד כדי שהשוטר איתמר אוחיון, חבר לעבודתה במשטרה שהיה במקום, ביקש ממנו להתרחק וכך הסתיים האירוע (עמ' 17 שורות 14-17), אם כי בהמשך הערב ניגש אליה חברו של הנאשם, התנצל בשמו וביקש אותה שלא להתייחס לדבריו של הנאשם מפאת שכרותו.

לאחר כיומיים, הגיעה המתלוננת שוב למועדון הנ"ל ושוב פגשה שם בנאשם. הנאשם קילל את המתלוננת והתגרה בה בעודה יושבת על כיסא במקום. בתגובה, הנאשם "ניגש עם הכוס שתייה שלו ושפך על הפנים..." (עמ' 17 שורות 17-20). בהמשך עדותה, עדיין בראשית של החקירה הראשית, תיארה המתלוננת כי "היה חילוף קללות ובסופו של דבר הכוס נשפכה עליי... (עמ' 18 שורה 3). בחקירתה הנגדית מסרה הנאשמת כי "החולצה של הנאשם היתה רטובה הוא היה שיכור... יכול להיות שדחפתי אותו כשהוא התקרב אלי עם הכוס שתיה דחפתי אותו אחורה... חשתי מאויימת

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

ברגע שהוא התקרב לא היה לי מספק זמן לקום או ללכת הבירה נשפכה עלי, היה בלאגן אז קמתי ודחפתי אותו... אחרי שדחפתי היתה המולה... את הדברים העיקריים הבירה שנשפכה והאיזמים אני זוכרת" (עמ' 19, שורות 18-31).

במהלך עדותה ציינה המתלוננת כי בעת חקירתה במשטרה גרסה כי הנאשם אף בעט ברגלה של חברתה מרגלית, אולם לעת הזאת היא אינה זוכרת אמירה זו אך "מה שאמרתי בפעם הראשונה זה היה הכי קרוב לאירוע והראש שלי היה רענן" (עמ' 20 ש' 2-3).

בסוף הודעתה ציינה המתלוננת כי היא אינה כועסת על הנאשם מאחר ו"אנשים שיכורים עושים שטויות, אני בטוחה שזה גם לא היה משהו אישי" (עמ' 20 ש' 24-25).

חברתה של המתלוננת, רס"מ מרגלית למש, העידה אף היא לפני.

גרסתה לאירועי מועדון ה"אייזן" דומה לגרסתה של המתלוננת, אך היא מוסיפה כי ניסתה להרחיק את הנאשם מחברתה המתלוננת, אך זה האחרון בעט ברגלה (עמ' 21 ש' 17 ועד עמ' 22 ש' 2).

בעת חקירתה הנגדית, הוצגו לעדה זו שאלות שונות אשר מקורן בחקירתה במחלקה לחקירות שוטרים שנערכה כחודש לאחר קרות האירועים המתוארים בכתב האישום ובסתירות שונות העולות ממנה, לכאורה. לדברי עדה זו, זיכרונה בעת מתן הודעתה במח"ש היה לקוי לעומת הודעתה אשר נמסרה במשטרה סמוך מאד לאירוע המתואר בכתב האישום (עמ' 22 ש' 19-21 וכן עמ' 23 ש' 1-2).

לאחריה, העיד בפני הצוער איתמר אוחיון אשר שהה אף הוא במועדון ה"אייזן" באותו היום.

לשיטתו, הוא ראה כי "היה משהו ביניהם והוא שפך עליה את הבירה..." (עמ' 23 ש' 22-24), אך הוא מדגיש כי "לא ראה את כל ההתרחשות" (עמ' 24 ש' 6-7). עוד ציין אוחיון כי המתלוננת הייתה נסערת, אולם הוא לא הבחין אם חולצתה הייתה רטובה.

רס"ר מורן טובול אף היא העידה בפני, וציינה כי זיכרונה מהאירוע המתואר בכתב האישום הוא "מעורפל ביותר", אך היא זוכרת כי הנאשם "שפך עליה משהו כמו בירה" (עמ' 25 ש' 14, עמ' 27 ש' 32 וכן עמ' 28 ש' 2).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

רס"ר מעין פרץ העידה אף היא בפניי וסיפרה כי במהלכו של האירוע הראשון אשר אירע ביום רביעי באותו השבוע, ניגש הנאשם לשוטרת נטלי ואמר לה שהוא יודע היכן היא גרה ושהיא שללה לו את הרישיון. השוטרת פרץ עירבה בעניין את הבלש איתמר אוחיון, והוא ניגש לנאשם, הרגיע את הרוחות ואף אמר לו כי קיימת דרך רשמית להגיש תלונה בעניין זה.

יומיים לאחר מכן, מציינת עדה זו כי ראתה את הנאשם מתקרב לשוטרת נטלי תוך שהוא אומר "משהו בסגנון של זאת מי ששללה לי את הרישיון אני אראה לה מה זה" (עמוד 31 שורות 9-8). השוטרת פרץ ביקשה להזעיק למקום את איתמר אוחיון אך בשלב זה "התחילה המולה מאחוריי וכשהסתובבתי ראיתי איזו התנהלות ואז המאבטחים הוציאו את הנאשם החוצה ובדיוק באותה שניה נטלי אמרה לי שהוא שפך עליה בקבוק בירה" (עמוד 31 שורות 13-9). בהמשך, ציינה עדה זו כי אינה זוכרת אם היא שמעה במו אוזניה את דבר האיום מאחר ועניין זה מעורפל בזיכרונה (עמוד 32 שורות 15-11).

ראיות ההגנה

הוגשה לעיוני הודעתה של השוטרת מרגלית למש, כפי שנמסרה במחלקה לחקירות שוטרים ביום 27.11.2011 שעה 10:13. הודעה זו סומנה נ/1.

מהודעה זו עולה כי השוטרת למש, וכן המתלוננת ומורן, ישבו גם יחד בפאב "אייזן". המתלוננת עברה לשבת במקום מרוחק יותר מחברותיה, והשוטרת למש מציינת כי בינה ובין הנאשם נוהלה "שיחה לא נעימה", אך היא לא שמעה את שנאמר, אולם המתלוננת מסרה לה מיד לאחר מכן כי הנאשם ניגש אליה, נקב בשמה ובכתובתה, ואמר לה "עצרת אותי על שכרות, אני שם זין על החוק ונוסע בפסילה". השוטר איתמר אוחיון, אשר היה במקום, ניגש אל הנאשם, הרחיקו מהמקום, ו"בזה נגמר הסיפור באותו יום" (שורות 9-22).

יומיים לאחר מכן, כך לגרסתה של למש, באותו המקום, ניגש הנאשם אל המתלוננת, "דפק לה חיוך, התקרב אליה במרחק של פחות מחצי מטר, כמה סנטימטרים, ושפך לה את הכוס בירה לתוך הפנים. זאת הייתה כוס מלאה, והוא רוקן עליה את כול הכוס, זה היה בצורה שהוא שפך לה את זה מול הפנים ולא בצורה של לרוקן את זה על הראש, הוא שפך את כל הכוס וחלק מזה נשפך גם עליי" (שורות 22-27).

לדבריה, מאבטחים אשר היו במקום הרחיקו את הנאשם ממנה. השוטרת למש מכחישה לחלוטין את גרסתו של הנאשם, שלפיה היא עצמה השליכה עליו כוס שתייה, וכן כי המתלוננת שפכה עליו

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

בעצמה בירה, בעודה גורסת כי "היא יושבת על כיסא. הוא התקדם אליה. איך היא תשפוך עליו [...]".
הוא הפך את הדברים, הוא זה שניגש אליה, זרק קללה ושפך עליה בירה" (שורות 41, 48). עוד
מדגישה מרגלית למש כי לא שמעה כול איום מצדו של הנאשם באירוע זה (שורה 66-67).

עדי ההגנה

הנאשם

הנאשם עצמו, סיפר בעדותו לפני כי ביום רביעי באותו השבוע המתואר בכתב האישום הגיע עם
מספר חברים (עמית עזרן, ירון אדלר, דודו כהני, רותם כץ ורחל שניידר) על מנת לשתות בירה
ולבלות במועדון ה"אייזן".

לדבריו, אחד מחבריו, עמית עזרן, ביקשו לשאול את השוטרת אשר הייתה במועדון אם שמה הוא
נטלי והאם היא מתגוררת במעלה אדומים. משעשה כך, אמרה בתגובה השוטרת נטלי כי היא תתנכל
לו ואף תדאג לשלול את רישונו. השוטר איתמר שהיה במקום הרגיע את הרוחות ולאחר תום
האירוע פנה כל צד לענייניו (עמוד 34 שורות 28-8).

יומיים לאחר מכן, מתאר הנאשם כי הגיע שוב למועדון "אייזן" ובשלב מתקדם של הערב יצא
למרפסת על מנת לשאוף אוויר. בשלב זה, כך לגרסתו, ניגשה אליו המתלוננת והחלה לעלוב בו ואף
נטלה כוס בירה שהייתה בידה ושפכה עליו את תכולתה. אותו הרגע קפצו עליו שוטרים נוספים אשר
הוא מעריך את מספרם בכ-30 איש, הפרידו בינו לבין המתלוננת. או אז השוטרת מרגלית למש זרקה
עליו כוס וודקה ממרחק של 2-3 מטרים אך הוא החליט שלא להגיש תלונה בעניין זה כדי לא "לפגוע
בפרנסה שלהם" (עמוד 34 שורה 29 ; עמוד 35 שורה 13).

בהמשך עדותו מציין הנאשם כי השוטר איתמר דחף אותו, קרע את חולצתו וכתוצאה מכך נגרמה לו
חבלה סמוך לפטמתו, ובהמשך אף השוטרת מרגלית עשתה כן (עמוד 37 שורות 29-24).

הנאשם מספר כי החליט להגיש תלונה במחלקה לחקירות שוטרים לאחר שהבין שהוא עתיד
להסתבך באישום פלילי ורצה להגן על עצמו מפני כתב אישום ותוצאותיו (עמוד 39 שורות 30-23).
לדבריו, השוטרים תאמו עדויות ביניהם, ואת זה הוא מסיק מן העובדה שכאשר הגיע לתחנת
המשטרה ראה את כל השוטרים יושבים ביחד ב"שיבת צוות" ועד שהגיע למקום ראה "שכולם
יוצאים מאותו חדר, כולם יצאו יחד" (עמוד 39 שורות 27 עד עמוד 40 שורה 6).

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-14-01 מדינת ישראל נ'

לאחר מכן העיד לפניי **מר ירון אדלר**, חברו של הנאשם.

מר אדלר סיפר כי לאחר שעמד עם הנאשם במרפסת מועדון "אייזן" הגיעה למקום שוטרת אשר שמה מרגלית, ולאחר חילופי דברים "היה מגע, ואז הכוס שלו עפה מהמגע שלה" (עמוד 40 שורות 14-20). עד זה מוסיף ומציין כי הכוס אשר הוחזקה בידי הנאשם נפלה אנכית על הרצפה (שם, שורה 30).

עד זה מתאר כי אינו זוכר במדויק שאחת מן השוטרות שהיו במקום שפכה על הנאשם את תכולת כוס השתיה שהחזיקה בידה, וכן הוא מציין כי לא ראה את השוטרות מקניטות את הנאשם (עמוד 42 שורות 1-21).

אחריו, העיד מטעמו של הנאשם **מר דוד כהני**.

מר כהני מתאר את האירוע שאירע ביום רביעי עניין מינורי אשר הסתיים בלחיצת יד, בעוד שביום שישי, יומיים לאחר מכן, החלו השוטרות לקלל ולהקניט את הנאשם, עד כדי שכהני נאלץ לעמוד לפניו "ואז היה המקרה עם כוס בירה מי שפך ראשון על מי ... אני לא יודע מי שפך ראשון על מי" (עמוד 43 שורות 1-5). עד זה מציין כי עם תחילת האירועים עמד בגבו לנאשם כדי להגן עליו, ומשכך לא ראה מה עשה הנאשם עם הכוס שהחזיק בידו.

כשעומת עם עדותו במחלקה לחקירות שוטרים ציין עד זה כי עדותו במשטרה הייתה "עדות **בהפחזה**" (עמוד 45 שורות 29-31) מאחר והעדויות נגבתה במשרדי החקירות שבתחנת המשטרה אשר בה משרתים כל השוטרים המעורבים בפרשה זו. בסוף עדותו ציין העד כהני כי השוטרת נטלי רשמה דו"ח לחבר של הנאשם שהוא "מישהו אחר שבכלל לא בתיק הזה לדעתי" (עמוד 46 שורות 12-13).

דיון והכרעה

ארבעה עדי תביעה מציינים כי צפו בנאשם שופך בירה לעברה של המתלוננת מכוס שהחזיק בידו. שניים מתוכם- המתלוננת ומרגלית למש בטוחות-בגרסה זו, בעוד שניים אחרים – מורן טובול ואיתמר אוחיון – חוזרים על גרסה זו באופן מוחלש ובנחרצות מופחתת. גרסאותיהם אלו מחוזקות בינן לבין עצמן, וממולה ניצבת גרסת הנאשם המתארת שפיכה אפשרית של כוס בירה אשר מקורה בבהלת הנאשם שבאה בעקבות תוכנה של כוס בירה שהוטח בו מכיוונה של המתלוננת או כוס וודקה שנזרקה עליו על ידי גבי למש.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

גרסתו של הנאשם מחוזקת על ידי חבריו, כהני ואדלר אשר מציינים נחרצות כי לא הבחינו בתנועה תוקפנית כזו או אחרת של הנאשם כלפי המתלוננת וחברותיה.

אלו כנגד אלו.

עדי התביעה, לכאורה, אינם בעלי אינטרס בתיק זה ועל כן עדותם, על פניה, מיושרת, אמינה ובהירה. אם אכן רקמו עלילה שמטרתה הפלת הנאשם בפתח, הרי שאיתמר אוחיון ומעין פרץ היו מצטרפים אליה בחדווה ולא מסתפקים באמירה כי לא ראו את האירוע בכללותו וכי זיכרונם מעורפל ולא ברור.

יתירה מזאת.

הנאשם אינו מכחיש כי ייתכן ותכולתה של כוס הבירה שהחזיק בידו מצאה את דרכה למתלוננת, אולם הדבר היווה "פרק שני" אשר הוא המשך לפרק הראשון אשר במסגרתו, לשיטתו, עשתה היא כן לעברו.

בחינה מדוקדקת של עדות המתלוננת, מלמדת שבהגינותה, על אף שגרסתה המוצהרת היא כי הנאשם שפך עליה את כוס המשקה במכוון, ניתן למצוא בדבריה תימוכין גם לגרסתו של הנאשם לגבי האירוע. כך, בראשית עדותה לפניי, מתארת המתלוננת, בשטף דיבורה בחקירתה הראשית, כי לאחר חילופי דברים בינה ובין הנאשם "הכוס נשפכה עליי". בהמשך עדותה מסרה המתלוננת, כי חולצתו של הנאשם הייתה רטובה, וכי יכול להיות שהיא דחפה אותו כשהוא התקרב לעברה עם כוס השתייה.

דבריה של המתלוננת בפניי, תיאור שפיכת המשקה בידי הנאשם, לעתים כמעשה מכוון, לעתים כשפיכה בלתי מכוונת של המשקה, הודאתה בכך שייתכן שדחפה את הנאשם בעודו אוחז בכוס המשקה, ותיאורה את חולצתו הרטובה של הנאשם- אלה תומכים בגרסת הנאשם אשר מסר כי המשקה נשפך לאחר שהמתלוננת דחפה אותו.

עדויות חברי הנאשם מחזקות גם הן את גרסתו.

מדובר בבעלי מקצועות חופשיים, אנשים נורמטיביים ורציניים אשר התייצבו בפני שש שנים לאחר שהאירועים המתוארים בכתב האישום קרו לכאורה, נגסו בהם שיני הזמן והם, מטבע הדברים, התערפלו ואף נשכחו בחלקם.

אלו מסרו עדותם באורח קל ובוטח, ואף אלו עשו כן באותה הדרך.

לאחר שעיינתי בהודעות ובעדויות אשר נמסרו במלואן, הן בפניי והן בפני חוקרי המשטרה והמחלקה לחקירות שוטרים, הרי שנדמה כי קיים שוויון במשחק הראייתי בין הגרסאות הנ"ל ולא נמצאה רמז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

או ראייה עצמאית, שקר בולט או אמירה מסבכת המוציאים מסכת ראייתית זו מכלל "גרסה נגד גרסה" והופכים אותה למקרה שבו גרסה אחת מתקבלת באופן כזה שחברתה נותרת בלתי סבירה בעליל.

אסביר.

שניים מתוך ארבעת השוטרים המעורבים סיפרו בעדותם כי הנאשם שפך את תכולת הכוס שהחזיק בידו על המתלוננת (הגב' נטלי בצרי ורס"ר מורן טובול), ומאידך, שניים אחרים מציינים כי לא ראו בבירור את שפיכת תכולת הכוס על המתלוננת ועדותם בעניין זה מעורפלת במשהו (הצוער איתמר אוחיון ורס"ר מעין פרץ).

גם סיעתו של הנאשם אינה חפה מבעיות ראייתיות ומאי התאמות שונות בין גרסאותיהם של המשתתפים בה. לדברי הנאשם עצמו, ייתכן וחלק מסויים מן המשקה אשר היה בכוסו מצא את דרכו לעבר המתלוננת בשל רצונו להגן על עצמו (תשובת הנאשם לאישום מיום 24.2.15). לעומתו, מר ירון אדלר העיד כי כוסו של הנאשם נפלה באופן אנכי לרצפת האולם, בעוד שמר כהני מתאר מצב שבו כוס הבירה "נשפכה" על המתלוננת.

גם באשר לתחילתו של המפגש בין הצדדים, מצאתי גרסאות שונות בין כל המעורבים בפרשה זו. לדברי הנאשם הוא יצר קשר ראשוני עם השוטרת על פי בקשת חברו מר עמית עזרן. למותר לציין, כי חבר זה לא התייצב לפניי כעד הגנה מטעמו של הנאשם מאחר ולא היה שותף לאירוע אשר התקיים יומיים לאחר מכן, והמהווה את חלקו ה"פלילי" של כתב האישום.

גירסתו של העד כהני מחולקת לשני חלקים. לפניי גרס כי השוטרת נטלי רשמה דו"ח תנועה לאדם אחר, שאינו מעורב בפרשה זו, ואילו במסגרת הודעתו בפני חוקרי המחלקה לחקירות שוטרים הוא מציין כי שמע מפי הנאשם עצמו, במקום, כי השוטרת נטלי רשמה את דו"ח התנועה המדובר לנאשם עצמו.

מחלוקת נוספת קיימת בעניין פעולותיהן של השוטרות כלפי הנאשם. הנאשם עצמו בעדותו לפניי גרס כי המתלוננת שפכה עליו את תכולתה של כוס הבירה שהחזיקה, וכך אף טען בעדותו במשטרה (ת/1). המתלוננת מכחישה בצורה גורפת כי עשתה כן. כהני מתאר בעדותו כי אינו יודע מי שפך ראשון את כוס הבירה על השני, ואילו מר ירון אדלר מציין כי "אחת מן השוטרות שפכה על הנאשם את תכולת הכוס אך הן לא הקניטו אותו קודם".

שינויים אלה בגירסאות אכן מטרידים במשהו, אולם אין לשכוח כי האירועים המתוארים בכתב האישום אירעו לפני כ-6 שנים, כך שהזכרון נחלש והגירסאות התערפלו עד כדי שאינן ברורות דיין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 01-14-01 מדינת ישראל נ'

השוטרת למש העידה בפני חוקרי המחלקה לחקירות שוטרים באורח סדור ומדבריה עולה כי היא מכחישה לחלוטין את גרסתו של הנאשם כי המתלוננת שפכה עליו מיוזמתה את תכולת כוס הבירה, בעודה גורסת כי "היא (המתלוננת – ש.ה.) ישבה על כיסא. הוא (הנאשם – ש.ה.) התקדם אליה. איך היא תשפוך עליו? [...] הוא הפך את הדברים, הוא זה שניגש אליה, זרק קללה ושפך עליה בירה" (נ/2- שורות 41, 48). עוד מדגישה מרגלית למש כי לא שמעה כל איום מצדו של הנאשם באירוע זה (שם, שורה 66-67).

הנאשם, אם כן, הפך את הסדר לדברי השוטרת למש. לא המתלוננת היא זו שהטיחה בו בירה קרה והא גמל לה ב"מחווה" דומה, אלא נהפוך הוא – הנאשם התיז את המשקה שבידיו, והמתלוננת עשתה כן בתגובה.

כזכור, הנאשם עצמו אינו מכחיש את העובדה כי שפך בירה מכוסו על המתלוננת, אך הוא טוען כי הדבר נבע מאינסטינקט ומהגנה עצמית. עדותו מקבלת תמיכה מסוימת בעדות המתלוננת לפניי, אשר לא שללה כי דחפה את הנאשם בעוד כוס המשקה בידו, וכי המשקה נשפך שלא באופן מכוון, וממנה עולה שלא ניתן לשלול את גרסתו לאירוע.

יתירה מכך, עדי המאשימה, שוטרים מכהנים ברובם (למעט המתלוננת) נאלצו להגיע למתן עדותם במסגרת תפקידם, בעוד עדי הנאשם הגיעו מרצונם הטוב והחופשי, מתוך חייהם הפרטיים והעסוקים (כך יש להניח), ועניין זה מוסיף נופך משלו לאותו שוויון ראייתי בו פתחתי את הדיון בהכרעת הדין.

לאחר שבחנתי את הראיות כולן, על סתירותיהן ועל גרסאותיהן, לא אוכל לומר כי גרסת הנאשם, כפי שניתנה בתשובתו לאישום, הינה בלתי הגיונית ובלתי מסתברת. אי ההתאמות קיימות כאן וכאן, סתירות קלות מצויות בכל סיעת עדים, ואני איני רואה עצמי כבוחן כליות ולב שיש בידיו את המתת להיעשות כפולגרף אנושי היודע לזהות דוברי אמת אל מול אלו אשר אינם מדייקים במילותיהם והאמת אינה נר לרגליהם.

המפגש בין הנאשם למתלוננת, ככל הנראה, לא יכתיר אותו כאביר הנימוסים וההליכות. אין כל מקום להטריד שוטרים או להפריע להם בעת שהם מבליים בזמנם החופשי ככל האדם, אך אין בכך כדי להשפיע, ראייתית ומשפטית, על הדרוש הוכחה באופן הנצרך במשפט פלילי.

המפגש בין הנאשם למתלוננת היה קצר, אינטנסיבי ורווי באדי אלכוהול, עשן וברעש כבד של מוסיקת מועדונים. רבים היו עדים למפגש זה. מבליים במקום, מאבטחים (אשר נזעקו להפריד בין הניצים) וכן עובדי המקום ובעליו.

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ-01-14-01 מדינת ישראל נ'

אלו הם עדים אובייקטיביים שאין ביניהם ובין ה"סיעות" שעמדו בפני והעידו קשר כזה או אחר. עדות שכזו יכולה הייתה להיות אותו "שובר שוויון" אשר אחריו תרתי וחיפשתי ללא הצלחה. משלא מצאתיו, ועל אף האמון הבסיסי אשר יש ליתן לאנשי החוק אשר גילוי האמת ומניעת הפשע הם תפקידם, אין בידי לקבוע, כאמור, כי גרסת הנאשם בכל הכרוך בכוס הבירה ובתוכנה, תישלל בשל חוסר סבירותה, וזוהי מסקנת.

באשר לאיומים המיוחסים לנאשם- אף בעניין זה לא מצאתי עדות או ראיה ברורה אשר יש בה כדי להפליג ולהביא להרשעתו מעבר לכל ספק סביר מאותם הנימוקים אשר צוינו לעיל (וראה לעניין זה את עדותה של למש- 2/1 ש' 67-68).

סופו של יום, כאמור, אני מזכה את הנאשם מהמיוחס לו בכתב האישום, וזאת מחמת הספק.

ניתנה היום, י"ח שבט תשע"ז, 14 פברואר 2017, במעמד הצדדים

שמואל הרבסט, שופט